

CHƯƠNG 30

BINH GIẢI

Đông Đà máu nhuộm đầy mình, tay chống đại đao, xông ra sơn cốc, như trận cuồng phong.

Máu từ tám đồng giáp của ông, chảy xuống không ngừng; phần lớn là máu của địch nhân, nhưng cũng có một phần của ông ta.

Ông ta xông ra từ trong đám đông hảo thủ các đại môn phái, tụ tập vây hãm, căn bản là chuyện chẳng thể thoát được. Nhưng Đông Đà đã làm được. Trong cơ thể ông ta có một lực lượng kích động ông ta dũng mãnh như thiên thần; bảo vệ chủ mẫu của ông ta thoát khỏi trùng vi. Ông ta đưa thân mình đỡ đao kiếm của địch nhân, rồi dùng đao chém địch nhân thành hai mảnh.

Tám đồng giáp trên mình ông ta, có thể đỡ được đao kiếm, nhưng đối thủ của ông ta, người nào người nấy, đều là cao thủ tinh nhuệ, binh khí đao kiếm của họ, cũng đều được rèn đúc bằng tinh cương bách luyện. Cho nên, họ vẫn có thể đâm lủng đồng giáp, thấu tận da thịt ông ta, rồi họ mới bị chẻ làm hai mảnh, ngã sang hai bên.

Vì vậy, sau khi ông ta và chúa mẫu đã thoát ra ngoài trùng vi, tuy đối phương gần nữa hảo thủ, nhưng không ai dám đuổi theo.

Cao thủ dũng mãnh tới đâu, cũng bị lối đánh của Đông Đà, khiếp hãi lạnh mình.

Chiêu thức, kiếm pháp đều vô dụng, đứa nhỏ ba tuổi cũng có thể dùng cây kiếm đâm trúng Đông Đà; dù một kẻ mù cũng đâm không trật.

Vì thân mình Đông Đà cao hơn người khác hai cái đầu; bề ngang rộng gấp đôi người khác. Mục tiêu lớn như vậy còn không đâm trúng sao?

Nhưng cao thủ dũng mãnh đến đâu, cũng bị chẻ đôi thân mình, ngã xuống trước mặt ông ta, vì đao của ông ta vô địch; một đao chém xuống còn vô địch hơn; hướng chi, còn có một vị lão bà bà, theo sát bên cạnh.

Bọn địch nhân còn chưa ai gặp lão bà bà này, cũng không ai rõ bà ta là ai.

Trong tay bà ta không dùng đao, chỉ có một cây long đầu quả trượng. Nhưng cây quả trượng trong tay bà ta, oai lực không kém đao kiếm.

Ma đao chém người một nhát thành hai mảnh. Ma trượng quét ngang lưng địch thủ thành hai khúc; đều đặn bằng phẳng như vết đao chém; kẻ chống cự không sao thoát chết.

Sau khi thoát khỏi trùng vi, hai người quay nhìn xuống sơn cốc. Sơn cốc này, cách nơi họ ẩn cư chỉ khoảng ba mươi dặm, chưa ra khỏi dãy núi. Nhưng họ đã bị phục kích bởi cao thủ các đại môn phái, cùng một số phản đồ trong ma giáo ngày trước, hình như chúng đã tính toán biết trước lộ trình của họ, sớm chờ phục kích tại đây.

Vô số tên bắn như mưa, hàng ngàn tảng đá lăn xuống, giết chết phân nửa số người, rồi mới bắt đầu một trận chém giết điên cuồng.

Dưới tình hình đó, con người cũng trở thành điên cuồng; gặp một đối tượng khiến đối phương ngã xuống, rồi mới tìm đối tượng thứ hai.

Cuối cùng số người đi theo lão bà bà và Đông Đà đều ngã gục hết. Nhưng bọn địch nhân vây đánh, cũng chẳng hơn gì, gục xuống còn nhiều hơn, hầu như gấp ba lần.

Nhưng có ích gì. Quân số địch nhân đông hơn gấp sáu bảy lần, tuy chúng đã tổn thất gấp ba lần, nhưng chúng vẫn còn một nữa; trong khi đó, họ đã bị diệt toàn bộ, chỉ thoát được hai người.

Lão phụ nhìn một màu đỏ tươi trong cốc, lắc đầu thảm thiết, hỏi:

- Thương tích của Đông Đà người thế nào?

Đông Đà bất giác quỳ xuống:

- Thuộc hạ bất tài, hận không thể chiến tử giữa trận.

Lão phụ nhẹ than:

- Người biết chúng ta không thể chết, chúng ta còn có việc trọng đại cần phải sống để đi làm. Lần này, chúng ta thực đã thảm bại; thảm hơn lần trước. Đáng thương một số đệ tử đã nhiều năm trung thành với chúng ta, bây giờ đều đã chết hết.

Đông Đà suy nghĩ một lát, nói:

- Chủ mẫu, chúng ta vừa rời bồn cốc, liền bị phục kích, đối phương như đã mai phục sẵn.

Lão phụ gật đầu:

- Không sai, số nhân lực mà đối phương đưa ra đều là cao thủ các môn, dàn trận còn kiên cường hơn trận chiến hai mươi năm trước, đủ thấy họ cố tâm tiêu diệt chúng ta.

- Đối phương đã biết trước hành tung chúng ta, đủ thấy trong chúng ta có kẻ phản bội, tiết lộ tin tức.

- Đông Đà người không nên nghĩ vậy, trong trận chiến hôm nay, số nhân viên chúng ta dẫn theo, không ai còn sống.

- Thuộc hạ không nhìn thấy có ai.
 - Ta cũng không phát hiện người nào, mọi người đều chết rất trắng liệt, rơi đầu, phơi bụng; mọi người đều tắt thở trước mắt chúng ta. Vì vậy, ta tin họ đều là đệ tử trung thành.

- Đó phải chăng đối phương không để ai còn sống; muốn giết hết để diệt khẩu.
 - Dù nói sao, họ đều chết vì bốn giáo. Vì vậy, lòng trung thành của họ không thể nghi ngờ.

Đông Đà bất giác mặc nhiên, sau một lát mới hỏi:

- Làm sao chúng ta có thể về gặp chúa công?

Lão phụ trầm giọng:

- Chúng ta không về nữa. Không về nữa?
 - Phải, chúng đã không nhà để về. Địch nhân đã mai phục sơn cốc, để đối phó chúng ta; tất nhiên chúng cũng đã tìm tới căn cứ của chúng ta.

- Vậy thì nguy rồi, các đệ tử có thể chiến đấu, đều đã ra ngoài hết.

- Địch đã có chuẩn bị để tới, chúng ta không ra cũng thế; nhiều lắm đối phương phải trả giá thêm một chút.

- Còn chúa công thì sao?

Nét mặt lão phụ buồn bã, giây lát mới nói:

- Nếu chúa công chưa chuyển gập công lực cho Đinh Bằng, chúa công có thể tự bảo vệ; hiện tại thì khó nói lắm.

- Vậy chúng ta phải về gấp xem sao.

- Không thể được, nếu trong cốc xảy ra chuyện, chúng ta về cũng không kịp, mà còn sa vào một cạm bẫy khác, lúc đó muốn thoát thân còn khó hơn. Tuy chúng ta đã gặp cao thủ các phái, nhưng các chưởng môn nhân và một số trưởng lão của họ, chưa thấy xuất hiện; bằng không vừa rồi, ta và người muốn thoát thân chẳng phải dễ.

- Ý chủ mẫu là chúng ta không cần quan tâm chúa công nữa?

- Phải, chúng ta có công tác của chúng ta.

- Nếu chúa công bị hại, ngoài việc trả thù, chúng ta còn công tác gì nữa?

- Đông Đà, đã nhiều năm rồi, sao người vẫn chưa hiểu rõ tâm tính của chúa công; chúa công đâu phải người tính chuyện tư oán tiểu cừ.

Đông Đà lặng thinh. Lão phụ nói tiếp:

- Đều đáng lớn nhất của chúa công là để đạo thống bốn giáo chấm dứt trong tay của mình.. Đó chẳng thể trách chúa công. Nhưng chúa công không thể nghĩ

thế, đạo thống mấy trăm năm của bốn giáo, không thể chấm dứt, mà phải tiếp tục duy trì; bây giờ trách nhiệm này, rơi trên mình ta và người.

Đông Đà ngạc nhiên nhìn lão phụ. Lão phụ nói tiếp:

- Chuyện chúng ta xuất chinh lần này, chúa công đã tính đến chuyện phòng hờ đến phương diện xấu nhất, nếu chúng ta không bảo toàn được đại bộ phận nhân viên thì không cần chúng ta phải trở về.

- Không trở về, đi đâu?

- Một nơi khác; nơi đó có hai vị trưởng lão của bốn giáo, sức cai quản mười mấy đệ tử trẻ tuổi.

- Tại sao thuộc hạ không rõ..

- Ta cũng mới được biết đêm qua, đêm qua, mãi đến khi hạ quyết định tối hậu, chúa công mới cho ta biết địa điểm. Bối phận hai vị trưởng lão đó rất cao; thuộc hàng sư thúc của chúa công.

- Họ chỉ có mười mấy người.

- Mười mấy người đủ quá rồi. Người đông khó ẩn thân. Mười mấy đệ tử trẻ tuổi này, mỗi người chuyên luyện một môn của bốn giáo; họ cũng sẽ là mầm non của bốn giáo quật khởi sau này; chúng ta cần phải chiếu cố họ.

- Chẳng phải đã có hai vị trưởng lão rồi sao?

- Đông Đà, hai vị đó thuộc hàng sư thúc chúa công, người nghĩ coi, tuổi họ đã cao, có thể lìa đời bất cứ lúc nào, nhưng công tác không thể ngưng trệ. Vì vậy, chúng ta cần phải tiếp nhận thay thế.

Đông Đà nghĩ ngợi một chút, nói:

- Xin chúa công tha thứ thuộc hạ cố chấp; thuộc hạ cần phải trở về cốc coi một lần.

- Cũng được, ta biết lòng trung thành của người đối với chúa công; không được tin chính xác, người không an tâm, vậy người hãy trở về coi. Lão phụ trầm ngâm một chút, nói tiếp:

- Nhớ kỹ, nếu trong cốc bình an vô sự, người báo cáo chúa công mọi chuyện xảy ra, và nói ta đã đi trước. Đây chỉ là ý nghĩ cầu may của ta, chớ không hy vọng..

- Không thể.. chúa công người ngay trời giúp.

Giọng lão phụ buồn:

- Đông Đà, chúa công chẳng những là chủ nhân, còn là trượng phu của ta, chẳng lẽ ta không quan tâm bằng người sao? Có điều, chúng ta cần phải bình tĩnh. Chúa công trông mong chúng ta, kế thừa trách nhiệm của người.

Đông Đà quỳ xuống khấu đầu, nói:

- Thuộc hạ không thể tu dưỡng như chủ mẫu; vả lại, thuộc hạ gia nhập bốn giáo là muốn đi theo chúa công. Kiếp sống này của thuộc hạ là sống vì chúa công.

Lão phụ lại than:

- Ta biết, cho nên ta không dùng phù lệnh buộc người phải theo ta đi. Nhưng có một điều, người cần phải nhớ kỹ, khi vào trong cốc, bất cứ xảy ra chuyện gì, người phải giữ lại tính mệnh.

- Thuộc hạ xin nhớ kỹ, sau này thuộc hạ tìm được chủ mẫu.

- Nếu người gặp được chúa công, tự nhiên chúa công sẽ chỉ đường người đến gặp ta; còn không gặp được chúa công, người đến tìm tiểu thơ, và đi theo Đinh Bằng. Nơi ta đến không thể cho người biết bây giờ, cũng không thể để người đi tìm ta.

- Như vậy, sau này thuộc hạ không còn gặp được chủ mẫu nữa?

- Không, đợt ngày bốn giáo sửa soạn trùng chấn hùng phong, tự nhiên ta sẽ triệu người tới. Lúc đó, chúng ta không cần phải tránh né ai nữa.

Đông Đà lại quỳ xuống khấu đầu, khi ngừng lên lão phụ đã quay mình đi, nhìn sau lưng bà ta tuy gầy yếu, nhưng bước đi rất kiên quyết.

Trong lòng Đông Đà tăng thêm lòng tôn kính; tôn kính một nhân vật vĩ đại; bất kể là nam nhân hay nữ nhân.

o

Lúc Đông Đà về tới cửa cốc, trong lòng đã có cảm giác bất tường; vì các đệ tử canh giữ hai bên cửa cốc, đã không còn ai sống sót, trạng thái họ chết rất bình tĩnh, không có vẻ kinh khủng, nguyên nhân trí tử là một kiếm đâm ngay cổ họng thấu suốt khí quản. Tuy đó là bộ vị trí mạng, nhưng khi bị đâm một kiếm, ít ra cũng có vẻ đau đớn. Huống chi, trong cốc còn có nhiều cơ quan bố trí, hình như chưa kịp phát động.

Điểm này chứng minh một số vấn đề.

Nhân số hung thủ không nhiều. Bằng không, đệ tử trong cốc nhất định đã kinh hãi, phát động cơ quan cản trở.

Hung thủ nhất định đã biết rõ cơ quan bố trí trong cốc; ít ra người trong nội bộ mới biết rõ tình hình bố trí mà tránh né.

Hung thủ có thể lạng lẽ xâm nhập, võ công nhất định rất cao.

Hung thủ đã dùng thủ đoạn bất ngờ, điểm chế huyết đạo đối phương, rồi mới đâm một kiếm ngay cổ họng. Đối với một người không còn sức chống cự, mà ra tay hạ độc thủ như vậy, nhất định là một người rất ác độc.

Mỗi người đều bị đâm một kiếm xuống cuốn họng, bộ vị rất chuẩn, lỗ kiếm đâm lớn nhỏ nông cạn giống nhau; kiếm pháp hung thủ nhất định kỳ cao.

Những đệ tử này võ công không cao, nhập môn cũng không lâu, thực tại không có lý do phải giết họ, trừ phi hung thủ sợ họ nhận ra diện mạo.

Sau khi kiểm tra đến người thứ bốn mươi chín, Đông Đà đã nhận ra được kết luận như trên. Thân mình ông ta tuy cao lớn khôi vĩ, nhưng đầu óc rất linh hoạt.

Bốn mươi chín là con số lưu lại trong cốc, đã hoàn toàn bị giết, đều do tay của một người.

Tâm tư Đông Đà trầm xuống. Ông ta bội phục ước đoán của chủ mẫu, bà không cần trở lại một lần để coi, mà hầu như đã biết nơi ẩn cư đã không còn an toàn.

Đệ tử trong cốc đều đã chết hết; sự còn mất của chúa công chẳng có gì lạ quan.

Trong lòng Đông Đà chứa đầy bi phẫn, ông ta thề phải tìm ra hung thủ tàn nhẫn ác độc này.

Không phải người của năm đại môn phái, vì họ đã công khai lớn mật chống đối ma giáo, họ không sợ ai biết mật, cũng không cần phải diệt khẩu.

Cũng không phải bọn Kim Sư, họ đã công khai bội phản, ly khai, cũng không cần kiêng dè.

Hung thủ này phải là người bên cạnh mình; nhưng cũng không phải bên cạnh lão ta, vì người trong ma giáo đi theo lão ta, đã chết hết không còn ai; đối phương không cần che dấu thân phận với ai nữa.

Như vậy, người này nhất định bên cạnh Đinh Bằng hay Thanh Thanh, người đó là ai? Đông Đà hầu như không tốn tinh thần, đã nghĩ đến một người.

Trừ hắn ra, không thể có người khác.

Lão ta nhủ thầm, sẽ có một ngày, ta chặt người thành trăm mảnh; Vì trả thù cho những giáo chúng trong cốc, dù ta có phải liều cái mạng già, cũng không tiếc.

Lão ta không tính thù của chúa công vào chung một món, lão biết con người nghĩ đến tuy lang độc, nhưng không sao giết nổi chúa công của lão.

Một mặt đi vào, một mặt phát động cơ quan mai phục trong cốc. Vì trong cốc chẳng đã yên tĩnh hẳn, bọn địch nhân sẽ phải còn tới nữa. Những bọn đệ tử đã vì ma giáo cố hiến sinh mệnh của họ, lão không muốn để di thể của họ bị chà đạp lần nữa.

Vì lão biết rõ, sau trận chiến hôm nay, mối thù giữa ma giáo và năm đại môn phái càng sâu thêm, nếu để người của năm đại môn phái tiến vào, e rằng thi thể người chết cũng không bỏ qua.

Càng đi vào sâu, lòng lão càng trầm xuống nặng nề, tuy chưa thấy thi thể của chúa công, nhưng đã nhìn thấy mặt đất có dấu máu.

Dấu máu không nhiều, nhưng chạy dài tới chỗ đệ tử cắm vào, vì vậy dấu máu tất nhiên của chúa công, không thể của người khác. Dấu máu chảy dài tới trước mặt bức tường mới mất. Chúng tỏ người bị thương tới đây, rồi biệt dạng vào phía sau bức tường này.

Đông Đà không nhịn được quỳ xuống. Chỉ có một mình lão biết rõ, phía sau bức tường là gì ?

Vì lão nhân đã từng dẫn một mình Đông Đà đến đây, và chỉ có một nút ấn kín đáo bên cạnh bức tường, nói với lão:

- Đông Đà nếu có một ngày nào đó, người không tìm thấy ta, hãy đến đây tìm ta. Còn nếu vì một nguyên nhân gì hoặc tại một địa phương khác thấy ta có mệnh hệ gì, người cần phải nhớ kỹ, nhất định phải đưa ta đến chỗ này.

Lúc đó Đông Đà không hỏi nguyên nhân gì, lão đã biết chỗ này là gì rồi. Vì mỗi lần dời đổi nơi ẩn cư, chúa công đều sai lão vác một cái rương lớn, một cái rương lớn và nặng.

Đến một chỗ nào nhất định sửa soạn một căn mật thất; Cẩn thận dấu cái rương đó vào. Trong rương đựng gì chỉ có Đông Đà biết, vì lão đã từng giúp chúa công sắp đặt trong mật thất; đem những vật trong rương, từng món từng món bung ra, đặt vào một chỗ cố định.

Những vật đó dưới mắt người khác không đáng một đồng; nếu người nhát gan nhìn thấy, còn bị giật mình sợ hãi.

Đó là những bộ xương đầu lâu khô, gồm mười hai bộ; trên mỗi bộ đều ghi những chữ kỳ quái.

Đó là chữ Thiên trúc. Rất ít người đọc được chữ Thiên trúc, nhưng Đông Đà lại là một trong số ít người đó.

Ông ta nguyên là người Thiên trúc.

Ông ta biết những hàng chữ, chỉ là danh hiệu của một người. Những đầu lâu được trân trọng mang theo này, đều là danh hiệu của lịch đại giáo chủ ma giáo.

Căn mật thất được coi là thánh địa. Vì đây là điện đường của tổ sư lịch đại ma giáo. Chỉ có người đã chết mới được liệt danh trong điện đường.

Không ai biết căn mật thất này, ngoài chúa công chỉ có mình lão biết.

Dấu máu đến đây đứt đoạn, chứng tỏ đã có người vào mật thất, tự nhiên cũng không phải người khác lạ.

Đông Đà quỳ dưới đất cung kính khấu đầu ba lần, rồi mới ấn một nút nhỏ trên tường, lập tức mật thất chỗ ông ta di động, chuyển về phía trước; chuyển đến cạnh sát bức tường, bức tường tự động mở ra một cửa động, chờ ông ta chuyển vào, rồi tự động khép lại.

Bên trong rất tối, rất ngột ngạt; sau một lúc thật lâu, Đông Đà mới làm quen được bong tối bên trong, rồi mò tới một góc mật thất, tìm được hỏa thạch, quẹt lửa đốt lên một ngọn đèn dầu.

Cây đèn và đầu thắp đều mang tới từ Thiên trúc. Khi đốt lên tỏa ánh sáng màu lục; màu bích lục.

Ánh đèn chiếu trên mỗi khung khám thần, trên mỗi bộ xương đầu lâu khô, nhe nanh hở lợi, trông thật khủng khiếp.

Đông Đà từ từ mò đi, tới một khung khám thần cuối cùng, thấy còn trống.

Mỗi nhiệm kỳ giáo chủ, sau khi tiếp nhiệm; chuyện làm thứ nhất là tạo cho mình một chỗ đựng xương trong điện đường; cũng có thể nói là khung khám đựng xương đầu lâu. Vì trong điện đường chỉ cung phụng xương đầu lâu.

Trong điện đường không có khung khám thứ hai, biểu thị Giáo chủ ma giáo đương nhiệm đã chết mới có thể do người thứ hai tiếp nhiệm.

Cho nên, trong lịch nhiệm tổ sư Ma giáo, có mấy vị bị người của mình cướp ngôi, giết chết. Nhưng vẫn được đưa đầu lâu vào cung phụng trong nhiệm đường.

Đây là quy định cần phải tuân theo; ghi trên thiên thứ nhất trong kinh điển Ma giáo. Tuyệt không được sai trái.

Cuối cùng Đông Đà đã nhìn thấy lão nhân ngồi xếp bằng trên không vị giành sẵn; toàn thân phát xuất tia sáng bích lục, trạng thái rất an tường, trang nghiêm.

Đông Đà quỳ xuống, thái độ rất thành kính, không khóc, không rơi lệ.

Người trong Ma giáo không được rơi lệ. Trong đời họ, chỉ được rơi lệ một lần, bất luận nam hay nữ đều phải tuân theo.

Một lần rơi lệ đó, cũng không được ứng dụng khi đối diện tử vong. Trong ma giáo, tử vong không phải bị ai, mà là một loại hoan lạc; hoan lạc rất lớn.

Cũng vì họ hoan lạc, khi đối diện tử vong, nên đệ tử ma giáo mới ai nấy đều dũng cảm; lúc tác chiến không sợ tử vong. Vì tín ngưỡng trong lòng họ không sợ tử vong.

Mỗi giáo đồ đều tươi cười đón tiếp tử thần.

- Đông Đà quả nhiên người đã tới kịp, ta rất cao hứng.

Giọng lão nhân rất bình tĩnh khiến Đông Đà cao hứng muốn nhảy dựng lên;

- Chúa công chưa chết.

Lão nhân cười một tiếng, nói:

- Ta đã bị đâm một kiếm suốt cuống họng, chắc chắn sẽ chết; chỉ cố gượng chốt lát, để trao phó một số công việc. Ta rất cao hứng ngươi đã đến kịp; mà còn kịp thời tống chung ta nữa.

Đông Đà vội hỏi:

- Ai? Kẻ nào đã hại chúa công?

- Không có ai, ngoài trừ ta nguyện ý. Ngươi nghĩ ai có thể một kiếm đâm suốt cổ họng ta?

- Chúa công tự..

- Đương nhiên chẳng phải tự sát, ta chưa muốn chết, nhưng dưới tình huống lúc đó, nếu ta không nhận lãnh một kiếm, thì khó lòng giữ được hơi thở đến hiện tại, và cũng không sao bảo toàn được thủ cấp, được một sự tử vong trang nghiêm.

- Đối phương là ai?

- Đông Đà, đáng lẽ ngươi phải biết là ai, bằng không sẽ không xứng là trưởng lão bốn giáo, uống phí những năm tháng theo ta.

Ngừng một chút Đông Đà mới nói:

- Là tên sát phu đó, sao nó có thể..

Lão nhân than nhẹ:

- Chúng ta cho rằng nó không có khả năng; thực tại chúng ta đã đánh giá nó quá nhẹ. Đây là lầm lẫn lớn nhất chúng ta phạm phải. Trong kiếp nhân sinh chỉ được phạm lỗi lầm một lần. Ba mươi năm trước ta đã phạm lỗi lầm lớn là không nhận rõ Thiên Mỹ. Hai mươi năm sau, lại phạm một lầm lỗi nữa là không nhận rõ tâm địa bọn Kim Sư. Ta đã phạm hai lần lầm lỗi lớn, đủ đáng chết rồi. Huống chi lại phạm lầm lỗi lớn lần thứ ba này, còn có thể sống được sao?

Đông Đà không nói gì. Lão nhân lại hỏi:

- Các ngươi đã thất bại?

- Dạ phải, chúng thuộc hạ chưa ra khỏi núi, đã gặp cao thủ năm đại môn phái phục kích, chỉ trốn thoát được chủ mẫu và thuộc hạ hai người.

- Chủ mẫu đâu?

- Chủ mẫu đã đến nơi chúa công căn dặn.

Lão nhân cười gật đầu:

- Rất tốt, phu nhân là một chủ nhân rất điềm tĩnh, giỏi dang, vĩ đại; bà đã dành cả cuộc đời cho ta, giúp ta không biết bao nhiêu phen khốn khó. Trong kiếp sống

này của ta, tuy nhận lầm người ba lần, nhưng cũng may nhận đúng ba người. Một người là bà, một người là Đinh Bằng, một người nữa là người. Có ba người các người bù đắp, khiến trọn đời ta dù có bị thất bại thê thảm, nhưng cũng không hổ thẹn được an nghỉ trong điện đường.

Trong sự cảm động cực độ, Đổng Đà không biết nói gì. Lão nhân là thần minh trong tâm mục lão ta, mà lão ta cũng được địa vị trọng yếu như vậy trong tâm mục của thần minh, quả thực xứng đáng cho lão đã phụng hiến trọn cuộc sống một đời.

Lão nhân lại hỏi:

- Chủ mẫu có muốn người cũng theo đi không?

- Có, nhưng thuộc hạ kiên quyết muốn trở về coi tình trạng chúa công.

- Người si tưởng quá, không bằng một nữ nhân. Chủ mẫu không kêu người đi tìm bà?

- Không, chủ mẫu muốn thuộc hạ đến chung sống với Đinh công tử và tiểu thơ.

- Rất tốt, như vậy cũng tốt cho người. Bên cạnh Đinh Bằng cũng cần có một người như người; bằng không hẳn cô đơn quá.

Thần sắc lão nhân bỗng trở nên trang trọng:

- Có điều người đến đó, chớ nói ra chuyện ở đây.

- Tại sao? Chẳng lẽ chúa công còn chịu nhịn để lũ chuột đó sống.

Lão nhân cười một tiếng nói:

- Phải, chẳng những ta chịu nhịn nó, mà còn thành toàn nó, truyền thụ ma đạo bí kỹ của chúng ta cho nó.

Đông Đà giật mình kinh hãi; ít khi lão ta kinh khủng như lần này, hỏi gặng:

- Chúa công, vì gì, cuối cùng vì gì?

- Chẳng vì gì cả. Bốn giáo tuy không tính chuyện báo thù tư nhân, nhưng bốn giáo cũng có một điều luật bất di bất dịch, tức là lấy mắt trả mắt, lấy răng trả răng. Đối với những kẻ có ý đồ tiêu diệt bốn giáo, ta không thể dễ dàng bỏ qua; ta muốn dùng đao của bốn giáo, mượn tay hãn đối phó với bọn đó.

- Hãn làm được không?

- Ta biết hãn làm được, hãn làm chuyện này còn hay hơn Đinh Bằng.

Đông Đà không kháng biện nữa; quyết định của chúa công luôn luôn đúng, lão chỉ lo ngại hỏi thêm:

- Nhưng sau này thì sao?

- Hãn tuy học được đao pháp của bốn giáo, nhưng không phải người bốn giáo, đao pháp của hãn vĩnh viễn không bằng Đinh Bằng. Cuối cùng, sẽ có một ngày, hãn bị chẻ thân hai mảnh dưới đao Đinh Bằng, như thế làm gì có sau này nữa.

Đông Đà lặng lẽ một chút, mặt lộ vẻ tôn kính và bội phục:

- Chúa công tính toán kế hoạch không sót, lần này lại kể như tìm đúng người.

Lão nhân cười một tiếng rồi mới ân cần, nói:

- Đòng Đà chỗ này chỉ có một mình người biết. Vì vậy, đạo thống của bốn giáo đều trông cậy vào người tiếp tục duy trì. Người cần phải sống, sống đợi khi có người thừa kế tới, người sẽ trao lại tất cả cho người đó.

- Chúa công không giao cho chủ mẫu?

- Không, phu nhân chỉ lo xuất lãnh các đệ tử đời kế tiếp xuất đạo, chuyển trao nhiệm kỳ tối trọng yếu, trông cậy vào người.

- Thuộc hạ trao cho ai, chúa công có thể cho chỉ thị trước không?

- Không cần, ta cũng không cần dự báo trước, vì ta chưa chọn người chỉ định kế truyền; nhưng người yên tâm. Thời kỳ đến, tự người sẽ biết. Mỗi nhiệm kỳ giáo chủ bốn giáo, đều do trời sanh, chỉ cần khi đến lúc, người đó sẽ tự nhiên đột ngột xuất hiện, quang mang vạn trượng.

Đông Đà lại thỉnh. Lão nhân nói:

- Thời kỳ của ta đã tới, người mau..

Đông Đà bất giác do dự, lão nhân giận, nói:

- Mau, chớ đem lòng nhân đàn bà, làm lỡ thời cơ binh giải thành đạo của ta, mà khiến ta ôm hận suốt kiếp.

Cuối cùng, Đông Đà khấu đầu một cái, rồi rút bên mình ra, một lưỡi dao nhỏ, thân dao ánh lục quang, phát xuất quang mang yêu dị.

Tiếp theo, ông ta vung tay một cái, đầu lão nhân lìa khỏi mình, bay lên không. Đông Đà không để ý đến thi thể không đầu, hình như đó chẳng còn là bộ phận của chúa công. Ông ta chỉ cung kính bưng đầu lâu đặt vào khung khám trống.

Lúc này, mắt lão nhân mới nhắm, mặt lộ vẻ tươi mãn túc, còn thốt ra được năm tiếng cuối cùng:

- Cảm tạ người, Đông Đà.

Chỉ có một đầu lâu, vẫn có thể giữ được năng lực sinh mệnh.

Hiện tượng này nếu gặp người khác sẽ kinh hãi đến chết, nhưng Đông Đà cho là rất tự nhiên.

Lão nhân là thần của ông ta; thần có gì không thể làm được.

Bây giờ, ông ta phải đi thực hiện sứ mệnh thần giao cho.

o O o